

Papa's blood

PAPA'S BLOED

NOOIT TE ZIEK
OM TE DROMEN

Dennis Verweijen

© 2017 Copyright Dennis Verweijen

ISBN	978-94-90085-91-9
NUR	600 Non-fictie informatief/professioneel algemeen
Auteur	Dennis Verweijen
Redactie en advies	Simone Pastoors
Ontwerp omslag	Gerdien Keijser
Vormgeving binnenwerk	Het Boekenschap
Tekstcorrectie	Rien Wisse
Fotografie	Anke Verweijen (cover) en Frank Smedts (binnenflappen)
Productie	Het Boekenschap, www.hetboekenschap.nl
Druk	Wilco, Amersfoort

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming. Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan noch de uitgever, noch de auteur aansprakelijk worden gesteld voor eventuele schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

*Dit boek draag ik op aan Anke, Robin en papa
die mij, nadat mama dit al eerder had gedaan, weer
nieuw leven schonken.*

Inhoud

Intens bolletje geluk

Liefde	9	Sprookje	165
Blind date	10	Willkommen in Nederland	166
Twee dates tegelijk	15	Afsluiting van een bizar jaar	173
Straalverliefd	20	Die Leukämie ist zurück	178
Regenboog	35	Lente	189
Vaarwel gezond lichaam	36	Knop om	190
Lucky shot	41	Cruciale opname	198
Mijn eerste chemo	44	De zon schijnt weer	204
Tweede chemo	56	Onze ultieme droom	212
Weekendverlof	65		
Stel niets uit	71	<i>Jij kunt het verschil maken!</i>	218
Daar komt de bruid	79	<i>Nawoord</i>	220
To donor or not to donor	88	<i>Dank je wel</i>	222
		<i>De muziek beluisteren?</i>	224
		<i>Verder lezen?</i>	224
Nazomer	95		
The bucketlist	96		
Onze kinderwens	100		
Anke is zwanger!	111		
De stier is los	113		
Missie	121		
Nieuwe kans	122		
Jetzt geht's los!	139		
T-day	150		
Het slagveld	154		

Intens bolletje geluk

Ik zie hoe ze mijn dochter, onze dochter, op Ankes buik leggen. Wat een prestatie van mijn vrouw en wat een kracht. Ons meisje begint meteen te huilen. Ik kijk Anke aan, laat mijn tranen eindelijk de vrije loop en denk aan alle heftige momenten die ik heb moeten doorstaan om hierbij te zijn. We houden elkaar stevig vast en zijn zielsgelukkig.

‘Gefeliciteerd met jullie prachtige dochter. Ik ben benieuwd naar haar naam’, zegt onze verloskundige Amber. ‘We noemen haar Robin’, antwoorden we vol trots. ‘Mooie naam. Wil je haar navelstreng doorknippen?’ Voorzichtig en geconcentreerd knip ik die door. Vanaf nu hoort Robin echt bij ons. ‘Ik kan het niet geloven en ben zo blij dat ik dit mag meemaken’, zeg ik met betraande ogen. Robin ligt warm bij Anke en ik wijk niet van haar zijde.

Mijn tranen van blijdschap zijn nog niet opgedroogd als ik besef dat ik de volgende dag weer naar het ziekenhuis moet voor een chemokuur. Daarnaast staat er een bloedtransfusie op het programma. De goede zorg en kennis van de artsen, verpleegkundigen en alle ondersteunende diensten hebben het mogelijk gemaakt dat ook ik bij deze bevalling aanwezig ben. Nu hopen op nog meer tijd ...

Ik bel mijn ouders. ‘Mama, gefeliciteerd! Je bent oma geworden en ze heet Robin’, zeg ik nog trotser dan ik al was. Mijn ouders feliciteren me en voelen hetzelfde geluk. Wat zijn we ontzettend dankbaar voor deze dag!

Liefde

Blind date

Dennis, vraagje: hoe sta jij tegenover een blind date?

Het is vrijdag 21 november 2014 als ik dit appje krijg van mijn nichtje Marianne. Ik lig even op bed na een drukke werkweek. Vanavond gaan we met burens borrelen en ik wil fit aan de start verschijnen. Tja, een blind date. Dadelijk is het niet mijn type, heeft ze niks te vertellen en wordt het een saaie avond. Of: het is de vrouw van mijn dromen. Ik besluit eerst even te gaan liggen en dan pas te antwoorden. Eenmaal wakker antwoord ik meteen:

Daar zeg ik niet meteen nee tegen ;-)! Een paar hints kunnen geen kwaad (bijvoorbeeld onder de 200 kg en niet groter dan 2 meter 10).

Prima, een blind date, maar een beetje basisinfo om een betere keuze te maken kan geen kwaad. Het innerlijk is het belangrijkste, maar met mijn 70 kilo en 1 meter 76 moet ik toch bepaalde grenzen trekken. Ik wacht geduldig en inmiddels nieuwsgierig het antwoord af. Al snel antwoordt Marianne het volgende:

Ha, ha, ha, ze weegt minder dan 70 kg, is kleiner dan jij maar groter dan 1 meter 20. Anke is mijn collega en ook verpleegkundige. Per 1 dec. gaat ze in Uden wonen!

Een klein gevoel van enthousiasme bekruipt me. Dit past wel in mijn straatje. Ik heb altijd een zwak voor verpleegkundigen. Lieve en zorgzame types in mijn beleving en dit heb ik ook voor ogen voor een potentiële moeder van mijn aanstaande kinderen. Misschien dat ik te veel romantiseer, maar ik blijf nu graag even in deze waan. Ik antwoord dat ik erover nadenk en er morgen op terugkom.

De volgende ochtend word ik wakker met een kater. We hebben tot laat in de nacht geborreld. Erg gezellig. In een helder moment denk ik aan de app en overdenk ik mijn vrijgezellenbestaan van de afgelopen jaren. Ik ben bijna tweeënhalve jaar vrijgezel. Mijn laatste vriendin was veel jonger en we zaten in andere fases van het leven. Onze ideeën over de nabije toekomst, waaronder mijn kinderwens, kwamen niet overeen. We besloten uit elkaar te gaan en in die periode heb ik een appartement gekocht. Op mijn werk maakte ik stappen. Ik werk bij een staalgroothandel waar ik als junior verkoper begonnen ben en in elf jaar ben doorgesloegen naar accountmanager. Ik bezoek grotere klanten. Mijn allereerste auto, een Opel Corsa uit 1996, heb ik na dertien jaar ingeruild voor een splinternieuwe Seat Leon leaseauto. Ik ben ontzettend trots dat ik dit bereikt heb.

Een fijne baan, een druk sociaal leven en een grote vriendengroep waarmee ik regelmatig een kroeg of een festival bezoek. Muziek luisteren is mijn ding. Favorieten zijn Coldplay, Muse, Franz Ferdinand en U2 en ik heb ze allemaal live gezien. Thuis staat de radio vaker aan dan de tv. Meestal galmt radio 3FM door de speakers. Graag zou ik gitaar leren spelen, maar er zijn steeds excuses waarom ik dat nog niet doe. Misschien ooit.

Vanaf mijn vijfde voetbal ik bij de plaatselijke voetbalvereniging Juliana Mill. Na een paar jaar in het eerste elftal en later meerdere jaren in het tweede, is het nu vooral gezellig in het derde. Ik ben 34 en nog steeds gaat het me goed af om de jonkies bij te benen. Met mijn oudere broer Mark en jongere broer Stefan fitness ik sinds tien jaar wekelijks. We hebben een sterke band. 'Aan de gewichten trekken', noemen we het. Ik ben altijd een mager mannetje geweest. Ik kan eten wat ik wil, maar aankomen doe ik niet. Door het fitnessen heb ik een gespierd lichaam en blijf ik op gewicht. Geen tarzan, maar ik mag er best

wezen. Sport is voor mij een uitlaatklep. Het geeft me energie, en de stress van een drukke werkdag verdwijnt.

Als ik er zo over nadenk, dan heb ik het goed voor elkaar. Gelukkig, gezond en tevreden met mezelf. Er is alleen één ding dat ontbreekt: een lieve vrouw die mijn leven aanvult. Ik voel dat ik toe ben aan een serieuze relatie. Niet voor even, maar iemand met wie ik de rest van mijn leven wil delen. Bijna al mijn vrienden zijn gesetteld. Ze hebben kinderen of willen die in de toekomst, als het ze gegund is. Mijn oudste broer is getrouwd met Miranda. Ze hebben twee kinderen: Lars en Anne. Begint de tijd voor mij nu ook te dringen? Gelukkig zijn er nog voldoende vrienden die graag op stap gaan, maar hoelang houden ze dat nog vol? Ik moet op zoek naar mijn droomvrouw, de moeder van mijn kinderen.

De pogingen van de afgelopen jaren waren weinig succesvol. In het begin had ik er geen zin in en stond ik er niet voor open, maar aangemoedigd door enthousiaste vrienden zag ik toch weer in dat een relatie van toegevoegde waarde kan zijn. Ik ben niet verlegen, maar ook geen alfamannetje. In de kroeg heb ik wat aanloop nodig, maar na een paar biertjes moed indrinken, praat ik makkelijk een hele avond vol.

Ik herinner me nog een avondje stappen met vrienden in Uden. We staan gezellig te buurten met een paar vrouwen en een van hen heb ik specifiek op het oog. We praten tot de lampen aangaan. Iedereen is inmiddels naar huis. Ze woont in Uden en als we teruglopen, besluit ik haar nummer te vragen. Ik ben niet voor één avond op iets uit. 'Ik vond het erg gezellig met je. Zou ik je nummer mogen? Dan kunnen we nog een keer afspreken', vraag ik nadat ik al mijn moed bij elkaar verzameld heb. 'Nee, dat doe ik niet', is haar korte antwoord. Ik zwaai

nog een keer ongemakkelijk gedag en loop verbouwereerd richting mijn appartement. Ik probeer zo helder mogelijk na te denken waar dit fout ging en ondertussen lach ik om haar directheid. Oké. Dit is ze dus niet.

'Heb je Tinder al geïnstalleerd?', vraagt mijn broertje Stefan. 'Nee, dat is niks voor mij', antwoord ik. 'Jawel, dat moet je doen. Je kunt dan onbeperkt swipen en als er een leuke vrouw bij zit, dan swipe je naar rechts', zegt hij nog enthousiaster. Stefan is al een paar jaar samen met Kim. Dit is voor hem een legale manier om mee te kijken op Tinder. 'Als die ander jou ook leuk vindt en naar rechts swipet, dan heb je een match en kun je chatten', legt hij verder uit. Ik installeer diezelfde avond Tinder en maak met mijn beste foto's een goed profiel aan. Na enkele weken staat de teller qua dates nog steeds op nul, maar ik maak wel verschillende matches. De ene vrouw raakte maar niet uitgepraat over haar overleden kat, meerdere vrouwen zwegen als ik een gesprek probeerde aan te knopen of bleken in nuchtere toestand toch minder aantrekkelijk te zijn dan de avond daarvoor. Tinder was voor mij niet de sleutel tot mijn vrouw. Dan datingsite Lexa. Na een afgezegde date, een paar keer bot vangen en een vrouw die me vanaf het begin probeerde te claimen, was ik ook hiermee snel klaar. Voor een ander werkt het misschien perfect, maar ik heb de digitale vrouwenwereld vaarwelgezegd. Als je ervoor openstaat, dan kom je vanzelf de ideale vrouw tegen, was mijn motto op dat moment.

Die ochtend na de buurtborrel kom ik tot de conclusie dat al mijn versierpogingen de afgelopen tijd weinig succesvol waren. Grotendeels omdat ik er niet voldoende voor openstond. Ik besluit om de blind date aan te gaan. Op dat moment komt er een appje van Marianne.

*Naar Stromae geweest met mijn moeder en zus, was supergaaf!
Mooie show, heel grafisch, geinig ventje die Paul van Haver! Maar
Anke, leuke, spontane, lieve meid! Mooie grote ogen. Attent, heel
behulpzaam. Je zou misschien denken: dat zijn alle verpleeg-
kundigen. Maar nee, helaas niet!*

Ik antwoord:

*Klinkt als een goed concert! Pas nog een documentaire over hem
gezien. Voor wat betreft de blind date: hoe had je dat in gedach-
ten? Of moet je Anke nog overtuigen ;-)? Ik zal haar niet googelen
van tevoren!*

Na een paar keer appen komen we uit op vrijdag 19 december. Ik krijg via Marianne het telefoonnummer van Anke. Ik meld haar dat ik Anke tegen die tijd wel app met meer info voor de date. Ik heb nog enkele weken de tijd om iets te verzinnen voor deze avond. Leuk! Spannend!

Twee dates tegelijk

Mijn belofte om Anke niet te googelen, verbreek ik na een paar dagen. Ik was nog zo van plan dit niet te doen om niet bevooroordeeld op date te gaan. Ik installeer me achter de computer en typ haar volledige naam in. Op Facebook kom ik slechts een paar foto's van haar tegen. Ik zie dat ze slanke benen heeft, een haarband in en een zonnebril op. Die mooie grote ogen waar mijn nichtje het over had, zie ik dus niet. Gezien haar kleding lijkt ze ergens op vakantie aan een activiteit mee te doen. Niet de meest charmante outfit. Verder is haar Facebook volledig afgeschermd. Ik googel verder en zie dat ze bij een fanfare zit. Is dat niet suf en iets voor oude mensen? Op dat moment baal ik van mezelf dat ik mijn vooroordelen klaar heb en besluit ik de computer uit te zetten.

Tijdens een avondje stappen raak ik aan de praat met Jolien. Ik vertel haar dat ik dit jaar geen kerstboom zet. Ik woon alleen. Ieder jaar kan ik die kunstboom alleen opzetten en vervolgens weer afbreken. Geen mens, op een paar vrienden na, die hem verder ziet. 'Dat kan echt niet. Je moet een kerstboom zetten.' Haar vriendin is het met haar eens en probeert me ook te overtuigen. 'Oké, prima. Maar dan spreken we het volgende af: 'Ik zet morgen de kerstboom, maar dan kom jij mij wel helpen. Afsproken?' Tot mijn verbazing zegt ze ja. Zo heb je in geen tijden een date en zo heb je er twee binnen een paar weken. We wisselen nummers en spreken af voor de volgende dag.

In nuchtere toestand voelt het toch een beetje raar om twee dates te hebben. Ik laat het maar gebeuren, haal de kunstboom uit het schuurtje en zet hem in de hoek van de kamer. De bel gaat en Jolien staat voor de deur. Leuke vrouw. Tijdens het optuigen van de boom praten we aan één stuk door. Ze blijkt te roken, wat voor mij wel een

afknapper is. We doen langer dan normaal over het optuigen van de boom. Na het eten gaat ze naar huis en spreken we half af om elkaar nog eens te zien.

Vrijdag 19 december komt nu erg dichtbij. Een tweede afspraak met Jolien houd ik af in afwachting van de date met Anke. Op advies van een vriendin besluit ik een tafeltje te reserveren bij een goed restaurant in Eindhoven. Daarna kunnen we altijd nog naar een kroeg. Ik denk goed na over mijn eerste appje aan Anke.

Hoi Anke, aangenaam, ik ben Dennis (neef van Marianne ;-))! Voor vrijdag heb ik in Eindhoven bij een restaurant gereserveerd. Waar zal ik je rond 19 uur ophalen? Dan maken we er een leuke avond van. Als het niet oké is, dan hoor ik het wel :-). Groeten, Dennis.

Na een paar uur antwoordt ze:

He Dennis, leuk kennis met je te maken! Ik ben dus Anke (de collega van Marianne ;-)). Prima om vrijdag in Eindhoven te gaan eten. Ik woon op De Markt, afspreken op de Nieuwe Markt lijkt me het gemakkelijkste, 19.15 uur? Wordt vast gezellig, ik heb er in ieder geval zin in! Groetjes, Anke

Blij met haar enthousiaste antwoord, stuur ik terug:

Helemaal goed! Ik sta om 19.15 uur op de Nieuwe Markt. Ik ben te herkennen aan mijn witte auto (Seat) :-). Tot vrijdag!

Het eerste contact is gelegd. De date staat! Het is nu maandag, dus over een paar dagen is het al zover. Donderdag heb ik nog kerstborrel van het werk. Ik besluit me deze keer een beetje in te houden.

Vrijdag, dé dag van de date. Als ik thuiskom, ga ik in bad en maak ik me gereed. Het begint nu wel te kriebelen. Een laatste check in de spiegel. Ruim op tijd sta ik op de afgesproken plek. Met een iets verhoogde hartslag. Daar komt iemand aangelopen richting mijn auto. Dat moet Anke zijn. Ik stap uit en stel me voor. 'Leuk je nu in het echt te zien. Stap in', zeg ik. 'Dank je. Leuk om jou te ontmoeten.' Nu zie ik haar mooie grote ogen, fijne en vlotte uitstraling. Anders dan op de foto's die ik al had gezien. Onderweg komt het gesprek snel op gang. Ze vertelt dat ze twijfels had bij een witte auto, maar deze mocht er wel zijn. Ze vraagt hoe mijn borrel was en vertelt over reizen die ze gemaakt heeft. Aan gespreksstof geen gebrek.

Ik parkeer mijn auto voor het restaurant. Lang leven de parkeersensoren. We besluiten even later om ons te laten verrassen door de kok. Ik vertel over mijn werk in de staalhandel, de klantcontacten en verscheidenheid aan personen. Anke vertelt over haar werk als verpleegkundige op de afdeling geriatrie. Kwetsbare ouderen. Interessante doelgroep, maar ook met hilarische verhalen. Patiënten bij wie net een infuus is geprikt en die even later weer doodleuk, al groetend, maar zonder infuus, op de gang lopen. We komen allebei uit een warm nest en onze ouders leven nog. We beseffen dat we geluk hebben in een dergelijke omgeving opgegroeid te zijn. Ze vertelt over haar moeder en haar zusje Marjan die een nierziekte heeft. Haar moeder heeft een nier aan haar dochter afgestaan. Het gaat nu goed en ze hoeft niet meer aan de dialyse. Een bijzonder en aangrijpend verhaal. Ik heb altijd beseft, door onder andere programma's als *Over mijn lijk*, dat een goede gezondheid de basis is. Het is geen vanzelfsprekendheid om gezond te zijn. Anke hoopt dat 2015 een ziekenhuisvrij jaar wordt. Ik geef aan gelukkig nooit in een ziekenhuis te komen. Als het in de toekomst dan een keer moet, dan graag voor iets leuks, namelijk de geboorte van een kind.

De sfeer was er blijkbaar naar om dit te zeggen. Al snel blijkt dat Anke ook een langgekoesterde kinderwens heeft. Onze eerdere relaties worden besproken. Waarom ging het mis? De fanfare blijkt achteraf toch minder suf dan ik had gedacht. Anke speelt hoorn. Ik spreek mijn passie voor muziek uit. Na het eten besluiten we nog naar een bruin café te gaan. *Take Me Out* van Franz Ferdinand klinkt luid door de kroeg.

*So if you're lonely
You know I'm here waiting for you
I'm just a crosshair
I'm just a shot away from you
And if you leave here
You leave me broken, shattered, I lie
I'm just a crosshair
I'm just a shot, then we can die
I know I won't be leaving here with you*

I know I won't be leaving here with you. Laten we hopen dat deze avond anders verloopt. Ze draaien heerlijke rockmuziek en ik probeer de muziekkennis van Anke op te vijzelen. We drinken een biertje en praten aan één stuk door. Alle stamgasten zijn inmiddels vertrokken en we besluiten om ook naar huis te gaan. Ik ben enthousiast over haar. Ik ben hyper en blijf maar lullen, ondertussen bedenkend hoe we de avond gaan afsluiten. Nog even naar binnen? Proberen te zoenen in de auto? Meteen een tweede date plannen? Subtiel afscheid nemen en verder alles in het midden laten? Ik besluit het laatste te doen.

'Ik vond het erg gezellig, geef je drie zoenen en dan ga ik naar huis.' Hiermee is ook meteen duidelijk dat ik geen verdere illusies heb voor deze avond. 'Ik vond het ook gezellig. Wie weet spreken we nog wel

een keer af', antwoordt ze. We lachen allebei en nemen afscheid met drie zoenen op de wang. Thuis lig ik tevreden op bed en kijk ik voor het eerst deze avond op mijn telefoon. Dit is een goed teken. Ik lees alle appjes van mijn broers. Ze hebben al die tijd in de gaten gehouden of ik online ben geweest. Ik val pas laat in slaap, maar wordt de volgende dag toch vol energie wakker. Ik besluit niet te lang te wachten om Anke te appen.

Goedemorgen! Ik wil nog even zeggen dat ik echt een leuke avond heb gehad. Hopelijk heb je geen last van suizende oren van mijn gepraat :-). Lijkt me leuk om weer een keer af te spreken, maar hoeft niet direct. Toch al drukke periode nu ... Mooi rustig aan en vrijblijvend hè ;-)! Fijne (werk)dag nog!

Straalverliefd

Binnen een kwartier krijg ik dit verlossende antwoord:

Hee Dennis! Dat is wederzijds, ook ik heb een leuke avond gehad, lekker relaxed! Met mijn oren gaat het goed hoor ;-), ben wel benieuwd naar je rustige kant :-). Ik wil graag nog een keer afspreken. Jij ook een fijne dag nog!

We plannen niks concreets, maar mijn ochtend kan niet meer stuk. Er ligt een stapel verslagen die ik uit moet werken, daarna kan de vakantie beginnen. Ik ga bij mijn ouders friet eten. Een zaterdagtraditie sinds iedereen uit huis is. Mijn broers praat ik bij over de date. Ze zijn het erover eens dat ik Jolien moet vergeten en voor Anke moet gaan. De dagen na de date appen we vaak. In het begin voorzichtig, maar de frequentie loopt snel op. We laten schattige foto's zien van onze kleine neefjes en nichtjes. Ankes broer Edwin en schoonzus Maaïke wonen met hun drie kinderen sinds kort in Zweden. Ze werken in een Zweeds ziekenhuis: Edwin als internist en Maaïke als spoedeisendehulparts. Ze mist hen. We appen over wat we die dag gedaan hebben en wat we eten. Het verlangen om elkaar weer te zien wordt steeds groter. Anke moet nog werken en ik heb al vakantie. Een tweede date staat nog niet vast tot ze het volgende appt:

Je hebt vakantie! Lekker zeg! Anderhalve week rustig aan doen! Het lijkt me leuk om na de kerstdagen weer met je af te spreken, ik word telkens blij van je appjes :-D. Kan ik je verleiden om een boswandeling te maken? Zaterdagochtend of maandag als het weer het toelaat?!

Ik antwoord vrijwel direct:

Hee! Inderdaad fijn idee om nu vrij te hebben :-)! Ik heb alweer gesport en ben net bij een vriend geweest die afgelopen weekend van Uden weer naar Mill verhuisd is. Was gezellig! Maar ik denk wel dat jij me daartoe kunt verleiden ;-)! Zaterdagochtend wordt een beetje lastig, omdat ik vrijdag met een vriend op stap ga in Nijmegen en in Mill blij slapen. Maar maandagochtend prima :-)! Hopen we gewoon op mooi weer en anders verzinnen we iets anders!

Ik ben blij dat de tweede date genoteerd staat en ik mijn rustige kant kan laten zien. Dat moet toch wel lukken met een boswandeling. Eerst kerst vieren met familie.

Een bezoek aan de kerk op eerste kerstdag staat ieder jaar op het programma. Ik kom zelden in de kerk, maar met kerst geeft het wel een speciaal gevoel. Daarna gaan we naar de begraafplaats, naar overleden familie en kennissen. Die middag wordt er nog geborrel en worden er worstenbroodjes gegeten met de familie. Het echte feest begint pas 's avonds. We eten uitgebreid met ons gezin en cadeaus ontbreken ook niet. Erg gezellig. Ik krijg een kruisverhoor over Anke. Ik geef antwoord, maar laat nog niet alles los. 'Ja, ja, volgend jaar zit er iemand extra aan tafel. Het zou me niks verbazen als ze dan al zwanger is', grapt Mark. 'Dat gaat wel heel erg snel', antwoord ik met een lach. 'Maar wie weet'. Tweede kerstdag heb ik overdag niets gepland en kijk ik een film. 's Avonds ga ik op stap met vrienden. Een avond foute muziek in Nijmegen en om 4 uur 's nachts val ik dronken in slaap. Zo ziet kerst er nu uit voor mij. Is dit mijn laatste kerst alleen?